

*Ngày ký trưởng thành
của đứa trẻ ngoan*

Việc của mình tự mình làm

Trương Văn
Dịch giả Lê Quỳnh

MINH HANG BOOKS
NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

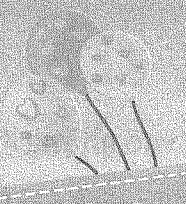
Dành cho trẻ 6-12 tuổi

Việc của mình tự mình làm

tuệ,
của
việc
trẻ c

tổ q
được
có tí
cảm
đầy t
đọc s
lớp, t
mình

Lời nói đầu

Đọc sách có thể nuôi dưỡng tình cảm, mở mang trí tuệ, làm cho con người trở nên ưu tú hơn. Trên đường đời của trẻ, càng cần những quyển sách hay dẫn lối, thông qua việc đọc sách, thông qua việc học tập và giáo dục, dạy cho trẻ có đức tính tốt, từ đó có được tương lai tốt đẹp!

Con trẻ là hi vọng của mỗi gia đình, là tương lai của tổ quốc. Khi trẻ hình thành được thói quen tốt, nhận thức được rằng việc của mình phải tự mình hoàn thành; khi trẻ có tính cách tốt, trẻ sẽ tự quản lý được bản thân; khi trẻ dũng cảm chiến thắng khó khăn, nội tâm trẻ đủ mạnh mẽ; khi trẻ đầy tự tin, dám nói lớn rằng mình rất giỏi; khi trẻ hiểu rằng đọc sách là tốt cho bản thân, cố gắng làm học sinh giỏi trong lớp, trẻ sẽ gặp được phiên bản xuất sắc của chính bản thân mình.

Series sách này kỳ công biên tập những mẫu chuyện

nhỏ đầy năng lượng tích cực, khéo léo xen vào những “châm ngôn sống” và “gợi ý trưởng thành”. Trong quá trình đọc, trẻ không những có thể đọc được những câu chuyện hay, gạt hái được những kiến thức mới, còn có thể suy ngẫm, huấn luyện tư duy thông qua những mẩu chuyện này. Đây cũng chính là những viên đá lót chân cho trẻ trên đường đời, để trẻ có thể bước cao hơn, nhìn xa hơn.

1

2

3

4

5

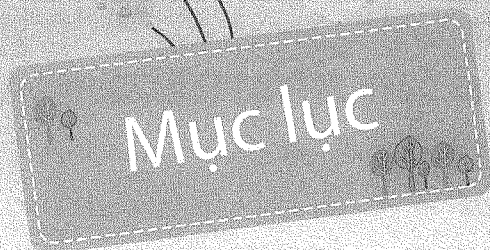
6

7

8

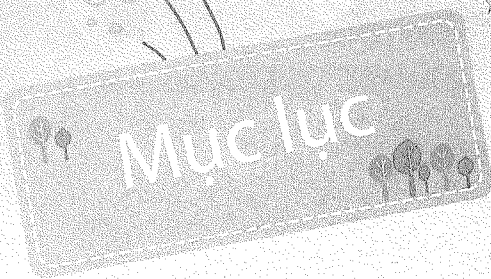
9

10

Mục lục

1	NGÓC NGHÉCH ĐI KIẾM MÔI	1
2	ÉN CON TẬP BAY	6
3	CHÀNG LƯỖI ĂN BÁNH	9
4	ME, HÃY ĐỂ CON TỰ LÀM!	12
5	HEO MẬP ĐỎ MẶT RỜI	16
6	CHÚ NGỰA KHÔN VẶT	20
7	CÂU CHUYỆN VỀ ÊCH XANH VÀ ỐC SÊN	23
8	HEO CON ĐÃ LỚN	27
9	QUYẾT TÂM CỦA ĐỒ PHỦ	30
10	TỰ CỨU BẢN THÂN	34

11	BÊ CON MỚI SINH	37
12	BÍM TÓC CỦA THỎ CON	40
13	BÉ NGOAN TỰ XỨC CƠM	44
14	CÁO CON ĐI TẮM	47
15	CHÚ RUỒI VÔ GIA CƯ	50
16	ANH ĐÀO NGỦ MỘT MÌNH	54
17	TIẾT HỌC BÓNG BÀN KHÓ QUÊN	57
18	VIỆC XỐI CƠM	61
19	TỪ CÔNG CHÚA TRỞ THÀNH NỮ HOÀNG	65
20	"BỆNH CÔNG CHÚA"	70

N

Đ

lười b

ngủ. C

chịu đ

mỗi cù

tớ cho

được?"

tớ khô

NGỐC NGHÉCH ĐI KIẾM MÔI

Có một chú chim tên là Ngốc Nghếch, chú vô cùng lười biếng, cả ngày không chịu làm gì ngoài ăn, chơi và ngủ. Các bạn của chú đi học kiếm môi, nhưng chú lại chẳng chịu đi.

Các bạn hỏi: “Ngốc Nghếch ơi, cậu không học kiếm môi cùng chúng mình à?”

Ngốc Nghếch đáp: “Học cái đó thì có ích gì, bố mẹ tớ cho tớ ăn rồi, cần gì học.”

“Nhưng nếu không biết kiếm môi thì sao mà sống được?” Các bạn lại hỏi.

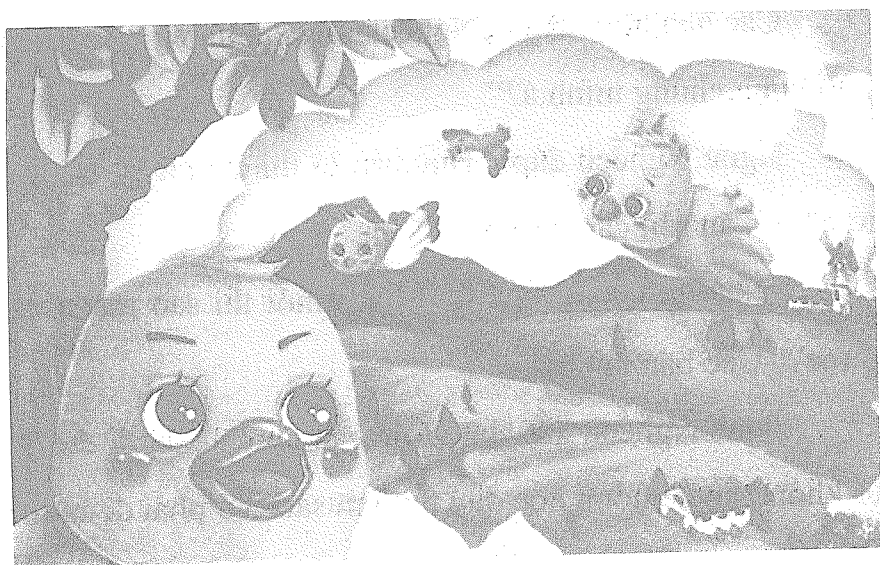
Ngốc Nghếch gất lên: “Các cậu phiền chết đi được, tớ không học, không học đấy thì làm sao. Tớ phải đi ăn đồ

ăn ngon đây.” Các bạn chú đều lắc đầu, thở dài ngao ngán, rồi rủ nhau đi tập bắt mồi dưới nước.

Ngọc Nghéch ăn đồ ăn một mình, chốc chốc lại vươn cổ ngó ra lăm bằm: Trông họ mới ngốc làm sao! Bao nhiêu đồ ăn ngon thì không ăn, lại đi học mấy thứ vớ vẩn. Thật không sao hiểu nổi.

Một tháng sau, các bạn của Ngọc Nghéch đều đã biết cách bắt mồi dưới nước. Họ hẹn nhau đến chơi với Ngọc Nghéch.

Các bạn nhảy nhót quanh Ngọc Nghéch và nói: “Ôi Ngọc Nghéch ơi, sao cậu lại béo ra thế kia! Cậu xem chúng

tớ đã
mắt n

tớ cũ
cần c
mơ đ

ngáp 1

có mỗ
Ngọc
thể dễ
phen.

I
liền vồ
bị rơi t
cứu Ng
N
nhưng 1
cả mặt.

án, tớ đã biết cách bắt mồi dưới nước rồi này.” Ngốc Nghếch mắt nhắm mắt mở nói: “Các cậu ồn ào quá, tớ không biết, tớ cũng không học. Các cậu để ý tớ béo làm gì, tớ không cần các cậu quan tâm, biến đi, đồ đáng ghét, làm hỏng giấc mơ đẹp của tớ”, “Còn cả thức ăn ngon của tớ nữa.”

Các bạn chú đành bay đi. Ngốc Nghếch ngoác miệng ngáp một cái rồi lại đánh thêm một giấc.

Hôm nay, bố mẹ Ngốc Nghếch có việc phải đi xa, chỉ có mỗi mình chú ở nhà. Thức ăn mà bố mẹ chuẩn bị cho, “Ồi Ngốc Nghếch ăn một loáng đã hết sạch, trông các bạn có thể dễ dàng kiếm được mồi ở dưới nước, chú quyết thử một phen.

Ngốc Nghếch nhìn thấy mồi chỉ còn cách một đoạn liền vỗ cánh bay lên, rồi lao xuống đớp mồi, nhưng chú lại bị roi tằm xuống nước. Các bạn thấy thế vội vàng lao đến cứu Ngốc Nghếch.

Ngốc Nghếch vô cùng biết ơn các bạn đã cứu mình, nhưng nhớ lại thái độ của mình lúc nãy, chú xấu hổ đến đỏ cả mặt. Chú lí nhí nói: “Tớ xin lỗi chuyện lúc nãy, cảm ơn

Việc của mình tự mình làm

các cậu đã cứu tớ. Tớ sai rồi. Tớ muốn học cách bắt mồi, các cậu dạy tớ được không?”

Các bạn đáp: “Đương nhiên là được rồi, chỉ có điều...”

Ngọc Nghéch cúi đầu thất vọng: “Chỉ có điều sao cơ?”

“Cậu phải giảm béo trước đã, sao mà học được với cái bụng béo tròn này?” Các bạn cười ha hả rồi nói tiếp: “Chúng tớ nói đùa thôi. Đi nào, chúng tớ dạy cậu cách bắt mồi dưới nước.”

Ngọc Nghéch rơi xuống nước không biết bao nhiêu lần, nhưng giờ chú không hề lười biếng, mà quyết tâm học bằng được. Khi bố mẹ trở về, cả hai đều cảm thấy hết sức kinh ngạc về chú.

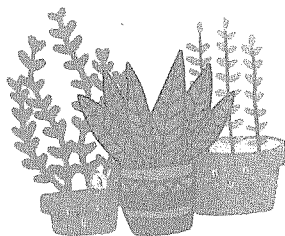

Bài học trưởng thành

Cuối cùng thì Ngọc Nghêch cũng chịu học cách bắt mồi dưới nước, chú nhận ra rằng không thể ăn bám bố mẹ mãi được. Một khởi đầu tốt chính là một bước thành công lớn, tin rằng Ngọc Nghêch không chỉ học thật giỏi, mà sau này còn có thể dạy cho các chú chim non khác.

ÉN CON TẬP BAY

con kh
của co
cảm lè

mẹ, rồi
xem sa

Nhờ én mẹ chăm chút từng li từng tí, én con cuối cùng đủ lông đủ cánh, đã đến lúc én mẹ phải dạy én con bay.

rít chú

Hôm nay không giống mọi ngày. Mọi ngày én mẹ đều tha mồi về tận tổ rồi mớm cho én con ăn, nhưng hôm nay, mặt trời đã lặn rồi mà én con vẫn chưa ăn tối. Én mẹ mở nắp một con sâu nhỏ, cứ bay lượn ở gần tổ. Én con đói lắm rồi, nó nghĩ: “Sao mẹ vẫn chưa chịu cho mình ăn nhỉ?”

tự lập,

“Con ơi, đến đây, thử bay qua đây xem nào.”

“Nhưng mà, mẹ ơi, con không dám đâu, con không biết bay.” Én con sợ hãi nói, “Chỗ này cao lắm, lỡ như rơi xuống thì biết làm thế nào?”

“Con cứ thử đi, sớm muộn gì con cũng phải tập bay. Họ nhà én chúng ta còn phải bay vượt qua núi cao biển rộng.

con không biết bay làm sao đi cùng được? Các anh các chị của con đều biết bay cả rồi, con phải học tập anh chị, đừng cảm lên nào.”

Tuy vẫn hơi sợ, nhưng bụng đói còn cào, én con nhìn mẹ, rồi lại nhìn anh chị, cuối cùng nó cũng vỗ cánh, thử bay xem sao.

“Giỏi quá, em thành công rồi đây!” Các anh chị ríu rít chúc mừng én con.

Én con cuối cùng cũng đã biết bay, có khả năng sống tự lập, tự kiếm mồi nuôi sống bản thân, không cần én mẹ

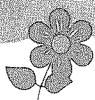

phải vất vả cả ngày tìm mỗi mớ cho ăn nữa.

Bài học trưởng thành

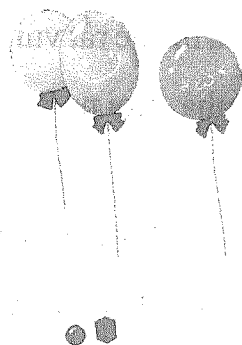
Trong bất kỳ hoàn cảnh nào, bản thân có thể độc lập tự chủ luôn là điều quan trọng nhất. Ến con muốn tìm được thức ăn, phải dũng cảm tập bay, và cuối cùng cũng đã biết bay. Chúng ta cũng nên cố gắng vì tương lai của chính mình, không nên chỉ biết trốn sau lưng bố mẹ, nhờ bố mẹ che chở trước gió cuộc đời. Bố mẹ rồi cũng sẽ đến lúc già đi, lúc đó lại cần dựa vào chúng ta. Cho nên, chúng ta phải học cách trưởng thành, việc của mình thì tự mình làm, bắt đầu ngay từ khi còn nhỏ và với những việc nhỏ, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể lớn lên thành người.

chỉ có
anh ch
giúp, l
thật đã
nào na
giường
ngón t
M
hôm. T
rán cho
vài ngà
Chàng

CHÀNG LƯỜI ĂN BÁNH

Ngày xưa, có một chàng lười nọ tính tình tốt bụng, chỉ có điều làm việc gì cũng vô cùng lười biếng. Hàng ngày, anh chỉ có mỗi việc dang tay chân ra để vợ mặc quần áo giúp, há mồm để vợ đút cơm cho, bệnh lười của anh quả thật đã hết thuốc chữa. Thời gian trôi qua, chàng lười năm nào nay càng trở nên lười hơn, suốt ngày chỉ nằm ỉ trên giường, việc gì cũng lười không muốn làm, thậm chí đến ngón tay cũng lười cử động.

Một hôm, người vợ có việc phải về nhà mẹ đẻ vài hôm. Trước khi đi, người vợ dặn dò chàng lười rằng cô đã rán cho anh một chiếc bánh nướng rất to, đủ để anh ăn trong vài ngày, cô lấy dây buộc chiếc bánh treo trước cổ anh. Chàng lười đến một câu cũng không thềm chào vợ, chỉ gật

gần mờ
vợ lúc n
đầu để ả
có thể ch

lâu cho qua chuyện. Người vợ đi đã được ba bốn ngày, ở nhà mẹ đẻ rất vui, nhưng cô cảm thấy rất lo cho người chồng ở nhà, mọi người thấy vậy liền khuyên cô về xem chồng thế nào.

Cô vội vã lên đường trở về. Vừa vào đến nhà, thấy chồng đang nằm dài trên giường, cô thở phào nhẹ nhõm. Cô liền đi dọn dẹp nhà cửa. Com nước xong xuôi, cô vào phòng gọi chồng dậy thì chợt phát hiện ra chàng lười đã tắt thở từ lâu. Chiếc bánh trên cổ bị cắn một vài miếng ở vị trí

chỉ
sau
tho

gần mồm chàng ta, những chỗ khác vẫn còn nguyên. Người vợ lúc này mới vỡ lẽ, thì ra chàng ta lười đến nỗi ngại quay đầu để ăn bánh, nên chỉ ăn những miếng ở gần mà miệng có thể chạm tới mà thôi.

Bài học trưởng thành

Câu chuyện này nhắc nhở chúng ta rằng, nếu chúng ta không tự tay làm những việc của mình thì sau này người chịu thiệt chỉ có thể là chúng ta mà thôi!

MẸ, HÃY ĐỂ CON TỰ LÀM!

“Triệu tập cuộc họp! Triệu tập cuộc họp!” Trời còn chưa sáng, trong phòng khách nhà Chuột đang diễn ra một cuộc họp khẩn, “Khăn mặt, Bàn chải đánh răng đâu, Xà bông, Bát đĩa, Giày dép, Tất đâu? Mọi người ra ngay đây xem nào!”

“Hôm nay, chúng ta tập trung tại đây để mở một cuộc họp bí mật!” Cây bút thần đứng trên bàn đồng đạc tuyên bố.

“Từ hôm nay trở đi, nếu chuột con bắt chuột mẹ phải rửa mặt, đút thức ăn, mặc quần áo cho mình, chúng ta sẽ...”

“Lạch cạch!” Chuột mẹ tỉnh giấc, bà mở cửa phòng bước ra. Cuộc họp trong phòng khách lập tức giải tán.

Chuột mẹ nấu ăn sáng, mang vào tận phòng rồi gọi

chuột

dài rồi

mặt thì

mặt có

cả, liền

chiếc g

chuột c

“(

con đau

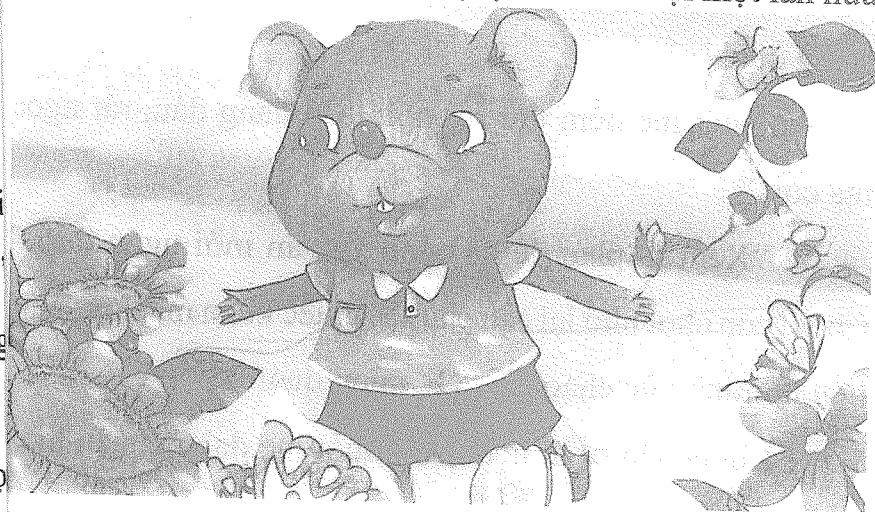
chuột con dậy.

Chuột con vào nhà vệ sinh, miệng ngáp ngáp dài rồi hét lên: “Mẹ, mau rửa mặt cho con!”

Chuột mẹ vội lấy khăn mặt, khi bà vừa đưa khăn chạm mặt thì bỗng chuột con kêu lên: “Ôi! Đau quá! Trong khăn mặt có gai nhọn!”

Chuột mẹ vội kiểm tra chiếc khăn thì không thấy gì cả, liền nói: “Con nói linh tinh, trên khăn mặt làm gì có chiếc gai nào!” Nói xong, chuột mẹ lại tiếp tục lau mặt cho chuột con.

“Ôi! Ôi! Đau quá, khăn mặt có gai thật mà mẹ.” Chuột con đau đớn kêu lên. Chuột mẹ lại kiểm tra lại một lần nữa

nhưng vẫn không thấy chiếc gai nào.

“Mẹ đưa khăn đây con xem nào!” Chuột con với lấy khăn mặt từ tay chuột mẹ, cậu xoa tay lên khăn mặt thì đúng là không có chiếc gai nào thật, “Để con tự lau mặt xem có còn bị gai đâm không.” Chuột con nói.

Lần này chuột con không còn thấy đau nữa. Chuột con nhanh chóng rửa mặt rồi cười nói: “À, thì ra là chiếc khăn muốn mình tự rửa mặt!”

Đến giờ ăn trưa, chuột con ngồi trên bàn nhõng nhệch: “Mẹ, con đói rồi!”

Chuột mẹ xúc thìa cháo đưa đến tận mồm chuột con. Vừa ăn miếng cháo vào miệng, chuột con bỗng hét lên: “Ôi! Đắng quá!”

Chuột mẹ ném thìa rồi nói: “Có đắng đâu, rất ngon mà con.”

“Xem ra phải để tự mình xúc ăn mới ngon được” Chuột con chợt nhớ lại câu chuyện chiếc khăn mặt hồi sáng liền tự mình xúc cháo ăn: “Ôi, ngon quá!”

Khi chuẩn bị đi học, khi chuột mẹ đang chuẩn bị đ

giấy c
làm!”

cùng
không
như v

giấy cho mình, chuột con lập tức nói: “Mẹ, hãy để con tự
làm!”

Kể từ đó, chuột con đã trở thành một chú chuột vô
cùng tự lập, có thể tự làm mọi việc trong nhà. Chuột mẹ
không hiểu vì sao con mình lại có sự thay đổi chóng mặt
như vậy!

Bài học trưởng thành

Những thay đổi tích cực của chuột con cũng
là những thay đổi cần thiết của các bạn nhỏ, những
thay đổi này giúp các em ngày một trưởng thành và
tự lập hơn!

HEO MẬP ĐỎ MẶT BỎI

Heo mập không thích đánh răng, đánh răng thật là phiền phức! Lần nào cũng là Heo mẹ đánh răng hộ Heo mập.

Buổi sáng thức dậy, chẳng muốn đánh răng tẹo nào, mùi thơm hấp dẫn của đồ ăn sáng khiến Heo mập thêm nhỏ dãi, lầy đầu ra tâm trạng để đi đánh răng chứ? Lần nào cũng vậy, cứ một giây trước khi đi học Heo mẹ lại nhắc Heo mập phải xúc miệng.

Buổi tối đi ngủ, cũng không muốn đánh răng luôn, hai con mắt ríp ríp chỉ trực chờ sụp xuống, Heo mập lầy đầu ra tâm trạng đi đánh răng chứ? Heo mẹ lại chờ lúc Heo mập ngủ say để đi đánh răng cho cậu.

Ngày nào Heo mập cũng không tự đánh răng, Heo

mẹ lo

đó, để

sao th

mà, c

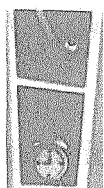
phức!

đăng l

Heo m

trai l

T

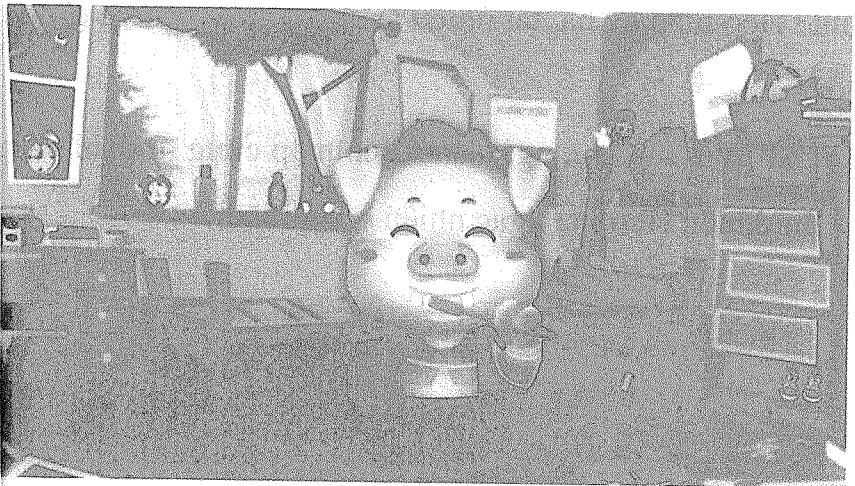
mẹ lo lắng: “con không đánh răng thì răng của con sẽ bị sâu đó, đến bao giờ thì con mới chịu tự mình đánh răng?”

“Không đánh, không đánh, con không đánh đâu! Dù sao thì ngày nào mẹ cũng đợi con ngủ rồi đánh răng hộ con mà, con không học đánh răng đâu! Vừa mệt lại vừa phiền phức!”

Trường mầm non tổ chức cuộc thi hát, Heo mập đã đăng ký dự thi. Nhằm đạt được thành tích cao, ngày nào Heo mập cũng tập hát, tập chăm chỉ lắm!

Hôm đi thi, Heo mập ăn mặc rất chỉnh tề, trông đẹp trai lắm.

Nhưng mà, hôm nay Heo mẹ lại không có nhà, không

ai đánh răng, xúc miệng cho Heo mập.

Chú Heo mập đứng trên sân khấu, hít một hơi thật sâu rồi cất giọng hát.

“Aaaa...”

Đoán xem chuyện gì xảy ra?

Tất cả các bạn đều bịt mũi, ào ào chạy hết ra ngoài.

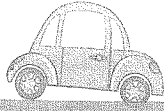
“Sói vui vẻ, có chuyện gì vậy? Mình hát không hay ư?” Heo mập kéo bạn Sói vui vẻ lại hỏi. Lúc này Sói vui vẻ mới bỏ tay bịt mũi ra, trả lời: “à, à, cậu hát rất hay, chỉ có điều, có mùi gì đó rất khó ngửi”

Trời ơi, thì ra là do mình không đánh răng! Heo mập đỏ chín mặt, cậu cũng chạy vội ra ngoài. Cậu đi đâu vậy nhỉ? Heo mập ấy hả, tất nhiên là chạy đi đánh răng cho kỹ rồi!

Từ đó về sau, ngày nào Heo mập cũng tự đánh răng 3 lần, khiến Heo mẹ ngạc nhiên và vui lắm!

thật

Bài học trưởng thành

Đôi khi chỉ có chính mình tự vấp phải đắng cay thì mới hiểu ra rằng học cách tự mình làm việc của mình quan trọng đến nhường nào.

oài.

g hay

ui về

hi có

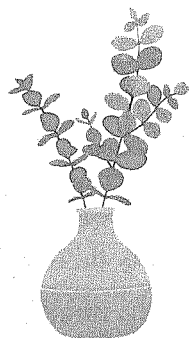
o mập

u vậy

cho kỹ

h rằng

CHÚ NGỰA KHÔN VẬT

Có hai chú ngựa cùng đi kéo xe, một con kéo xe trước, một con kéo xe sau.

Con ngựa đi trước rất trung hậu thật thà, chịu thương chịu khó, luôn dùng hết sức để kéo xe; trong khi đó con ngựa đi sau lại rất ranh mãnh, mắt liếc nhìn tứ phía, kéo xe rất hời hợt, lúc thì đi lúc thì dừng.

Ông chủ cho rằng con ngựa đi sau sức yếu, nên đã đem bớt đồ trên xe của nó để lên xe của con ngựa đi trước.

Con ngựa đi trước vẫn miệt mài kéo xe, còn con ngựa đi sau thì mở cò trong bụng: “đúng là tên ngốc, không biết mệt mỏi là gì, cứ kéo tiếp đi, người có nỗ lực thế hay nỗ lực hơn nữa thì ông chủ cũng sẽ không thương người đâu!”

Cuối cùng hai chiếc xe cũng đến được đích, ông chủ

vỗ vồ v

vắt và

chủ đã

S

và nói:

vậy thì

hai con

V

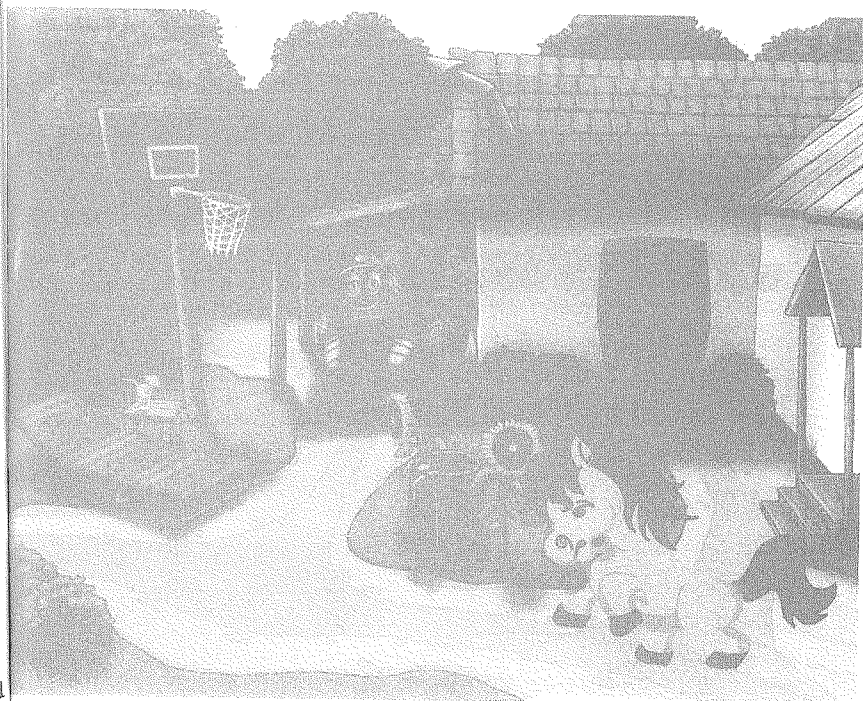
mồ.

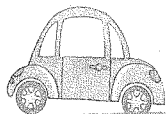

vỗ vỗ vào lưng con ngựa trung hậu thật thà kia và nói: “mày vất vả rồi, lát nữa ta sẽ thưởng xứng đáng cho mày!” Ông chủ đã đưa chú ngựa trung hậu thật thà đi ăn đồ ăn ngon.

Sau đó ông hướng mắt nhìn về phía con ngựa còn lại và nói: “Nếu như bạn đồng hành của mày đã kéo hết đồ rồi, vậy thì ta không cần thiết, cũng chẳng có lý do gì để nuôi hai con ngựa nữa”.

Và thế là con ngựa ranh mãnh kia đã bị đưa vào lò mổ.

Bài học trưởng thành

Bất luận trong cuộc sống hay trong công việc, những việc đã phân công cho các con thì các con phải cố gắng nỗ lực để hoàn thành. Những người thích chơi trò khôn vặt, lúc nào cũng đẩy việc của mình cho người khác làm, ắt sẽ không thể đi xa được. Khi đi làm, nếu ngay đến cả việc nằm trong trọng trách của mình mà cũng không muốn tự mình hoàn thành, thì công ty cũng đâu cần thiết phải giữ người đó lại.

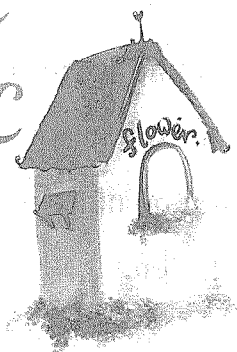

C
Đ

M
không n
T
làm thế
chúng ta
hay là c
nhưng tự
Sa
Ô
ngừng n
nhưng rồ
lặp lại n
hời gian

CÂU CHUYỆN VỀ ẾCH XANH VÀ ỐC SÊN

Một hôm, có một chú Ếch xanh và một chú Ốc sên không may cùng rơi xuống một cái giếng.

Thế là Ếch xanh và Ốc sên cùng nhau bàn bạc xem làm thế nào để ra ngoài, Ốc sên nói: “Giếng sâu thế này, chúng ta kêu cứu thì chắc cũng không có ai nghe thấy đâu, hay là chúng ta tự bò ra đi!” Ếch xanh nói: “Được thôi, nhưng tự bò lên thực sự là quá mệt!”

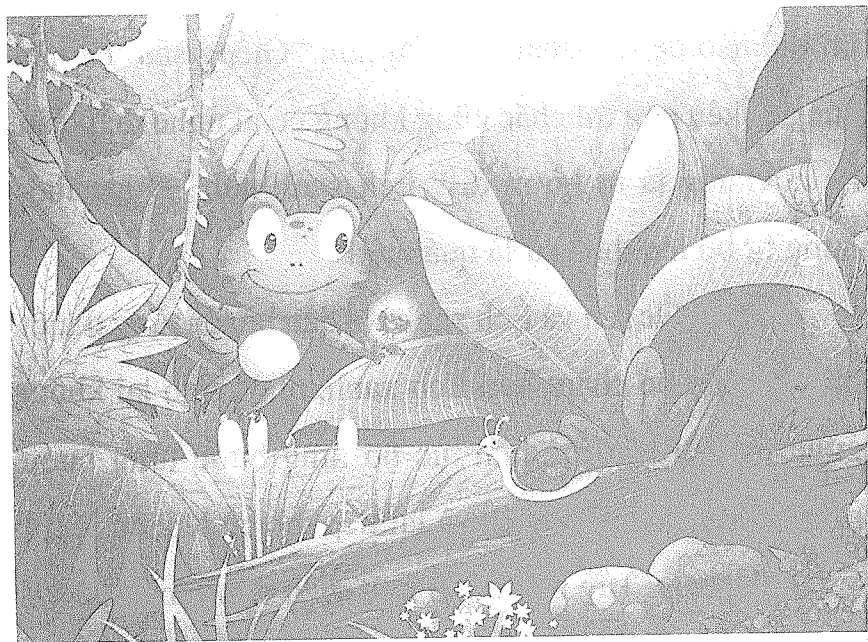
Sau đó Ốc sên và Ếch xanh bắt đầu bò lên từng tí một.

Ốc sên bò chậm hơn Ếch xanh, nhưng nó lại không ngừng nghỉ tí nào mà liên tục bò từng bước từng bước, nhưng rồi lại bị ngã xuống và lại tiếp tục bò lên, cứ lặp đi lặp lại như vậy. Tuy nhiên, có một điều đáng mừng đó là thời gian bò của lần hai lại dài hơn lần một và lần ba lại dài

hơn lần hai...

Ếch xanh tuy không liên tục ngã xuống giống như Ốc sên nhưng nó bò được một lúc lại dừng, lúc thì gọi Đóm đóm soi đường cho, lúc thì lại “Ôp ôp” kêu mệt và không chịu bò nữa, lúc thì lại gọi Cáo ở trên dùng dây thừng kéo Ếch lên.

Không ngờ Cáo lại đến giúp Ếch xanh thật, nó ném xuống một sợi dây thừng rất dài và bảo Ếch bám lấy, Ếch xanh đắc ý khoe với Ốc sên: “Bạn nhìn xem, tôi có dây

thừng,

cách n

khi ra

của tôi

(

đáp “K

l

cần thì

(

v

trước C

N

nhiên th

xuống c

chưa ra

C

xanh vẫ

thừng, tôi không cần tự bò nữa, tôi có thể ra khỏi giếng một cách nhẹ nhàng trong chốc lát, nếu bạn đồng ý với tôi sau khi ra khỏi đây, tất cả mọi việc đều nghe theo sự chỉ đạo của tôi thì tôi sẽ giúp bạn ra khỏi giếng, bạn thấy thế nào?”

Ốc sên vẫn đang từng bước bò lên, nó nghe vậy liền đáp “Không cần đâu, tôi có thể tự bò lên được.”

Ếch xanh nghe xong liền bực tức nói: “Hừ! Không cần thì thôi, bạn tự bò đi!”

Ốc sên không dừng lại một chút nào mà liên tục bò. Vì có dây thừng nên Ếch xanh rất nhanh đã vượt lên trước Ốc sên.

Một lát sau, Cáo nói đói rồi, muốn đi ăn cơm nên đột nhiên thả sợi dây thừng ra, Ếch xanh không để ý nên đã ngã xuống đáy giếng, lần này thảm rồi, Ếch xanh không những chưa ra được khỏi giếng mà bản thân còn bị thương!

Cuối cùng, Ốc sên đã bò lên đến miệng giếng còn Ếch xanh vẫn đang ở đáy giếng gọi người đến cứu.

Bài học trưởng thành

Ôc sên luôn kiên trì việc mình làm, mình bị rơi xuống giếng thì phải tự bò lên, tuy là rất chậm nhưng vẫn có kết quả tốt đẹp. Ngược lại,Ếch xanh từ đầu đến cuối muốn dựa vào sự giúp đỡ của người khác nên cuối cùng kết quả lại là tự hại mình.

HEO

Heo con ăn!"

bước tới
áo, lại la
gọi tiếp v

Heo
chóc. Cậ
rường th
ào lớp, v
a Heo co
uân áo, n
ổi toát hế
rợc quần

HEO CON ĐÃ LỚN

Heo con nóng lòng gọi mẹ: “Mẹ ơi, mẹ xúc cơm cho con ăn!” Nói xong, vội vàng nhảy từ trên giường xuống, bước tới trước gương, cậu thấy mình vẫn chưa mặc quần áo, lại la to: “Mẹ ơi, mau mặc quần áo cho con!” Heo con gọi tiếp vài tiếng, nhưng cũng không thấy mẹ đi tới.

Heo mẹ ra khỏi nhà từ sớm. Heo con sốt ruột muốn thóc. Cậu ôm lấy quần áo rồi chạy đến trường. Khi cậu tới trường thì các bạn đã vào lớp học. Heo con cúi đầu bước vào lớp, vừa ngồi vào chỗ, tiếng cười “ha ha” vang lên, hóa ra Heo con vẫn chưa mặc quần áo. Heo con vội vàng mặc quần áo, nhưng không làm sao mặc được. Heo con vội đến toilet toát hết mồ hôi. Nhưng càng vội thì càng không mặc được quần áo.

Lúc này, thầy Sơn Dương bước vào lớp, nhìn Heo con nhếch nhác thảm hại, liền hỏi: “Heo con, sao em không mặc quần áo ở nhà rồi mới đi học?” Heo con đỏ mặt nói lắp: “Em ..... em không biết mặc quần áo. Ở nhà mẹ em mặc..... mặc cho em.” Thầy Sơn Dương đặt giáo án xuống bàn, giúp Heo con mặc quần áo đồng thời nói với cả lớp: “Các em, nếu các em không tự làm việc của mình, hôm nay có cha mẹ, thầy cô giúp, vậy ngày mai thì sao? Cha mẹ và thầy cô giúp em làm việc này, giúp em làm việc kia, vậy sau này các em tự làm được việc gì?”

Heo con nghe lời của thầy Sơn Dương, sau này ăn

com, mặc quần áo cậu đều học cách tự làm. Dù có lúc mặc ngược làm trò cười cho các bạn, nhưng dần dần cậu cũng học cách tự làm việc của mình.

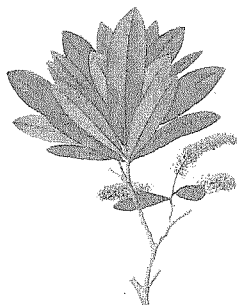

Bài học trưởng thành

Bất cứ lúc nào, việc độc lập cũng là quan trọng nhất. Heo con giờ đã tự ăn com, mặc quần áo, rửa mặt, sau này cũng làm được nhiều việc khác một cách độc lập, như vậy mới có thể trưởng thành.

QUYẾT TÂM CỦA ĐỖ PHỦ

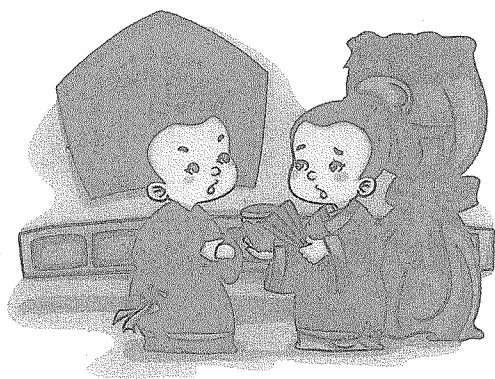
Đỗ Phủ là một nhà thơ nổi tiếng thời nhà Đường, hồi bé cơ thể ông yếu ớt, thường hay ốm đau bệnh tật. Ông luôn tự nhủ rằng, muốn đọc được nhiều sách để mở mang kiến thức, sau này có tiền đồ rộng mở thì trước hết cơ thể phải thật khỏe mạnh. Thế rồi, ông thay đổi thói quen đóng kín cửa đọc sách, hàng ngày đều dành một khoảng thời gian nhất định để đi bộ, tập võ, múa kiếm...

Một hôm, Đỗ Phủ đi qua vùng ngoại ô hẻo lánh thì thấy một đám trẻ nhỏ đang trèo cây, ông trầm nghĩ, trò này cũng ôn đay chứ, vừa tăng cường sức khỏe, vừa rèn luyện sự gan dạ, còn giúp tay chân linh hoạt hơn. Nghĩ vậy, ông liền xuống ngựa đi đến gốc cây, ôm lấy thân cây rồi ra sức trèo lên. Bởi sức khỏe yếu nên trèo mãi nhưng hai chân ông

vẫn chưa rời khỏi mặt đất, đám trẻ thấy vậy phá lên cười.

Thế nhưng, Đỗ Phủ không hề nản chí. Kể từ hôm đó, ngày nào ông cũng đến đó tập trèo cây, đến nỗi quần áo bị gai xé rách toạc, bàn tay cũng trở nên chai sạn. Cha thấy quần áo ông rách rưới liền hỏi nguyên nhân vì sao, ông thành thật nói với bố do ông tập trèo cây. Cha ông tức giận quát: “Con đường đường là con nhà dòng dõi Nho giáo, suốt ngày leo trèo như thế còn ra thể thống gì!” Đỗ Phủ tỏ vẻ không phục, nói: “Tập trèo cây sẽ giúp cơ thể con khỏe mạnh hơn. Chẳng nhẽ bố muốn con suốt ngày ôm đau bệnh tật, cứ như vậy thì sau này con còn làm được trò trống gì?” Cha thấy ông nói cũng có lý, từ đó không cấm ông trèo cây

nữa.

Sau một thời gian tập luyện vất vả, cuối cùng Đỗ Phủ đã có thể trèo lên tận ngọn cây cao. Ông đứng trên cành cây cao đưa mắt nhìn xa xăm, cảm thấy trong lòng khoan khoái. Dần dần, Đỗ Phủ ngày một khỏe mạnh hơn, tâm lòng cũng trở nên bao la rộng mở hơn. Ông dồn toàn bộ tinh thần và trí tuệ khỏe mạnh đó vào việc dùi mài đèn sách. Sau này, ông trở thành một nhà thơ kiệt xuất của Trung Quốc. Những năm cuối đời, Đỗ Phủ hồi tưởng lại quãng thời gian này và viết: “Ta nhớ tuổi mười lăm thời niên thiếu. Như con bê khỏe mạnh chạy khắp đồng. Tháng tám, trước sân lê táo chín mòng. Leo lên xuống cả ngàn lần trong một buổi.”

Bài học trưởng thành

Đỗ Phú hiểu rằng sức khỏe yếu ớt, thường xuyên ốm đau sẽ ảnh hưởng đến việc học, vậy nên ông đã nghĩ cách để nâng cao sức khỏe của mình. Hành động của ông lúc đầu bị bố ngăn cấm, nhưng cuối cùng ông đã thuyết phục được bố. Đỗ Phú nói được làm được, ông chịu trách nhiệm trước những hành động của mình, thấy mình nên làm gì liền bắt tay vào làm ngay, không hề trì hoãn. Quyết định đó là bước ngoặt của cuộc đời ông, khiến cuộc đời ông trở sang một hướng khác huy hoàng hơn.

TỰ CỨU BẢN THÂN

Có một người đứng tránh mưa dưới hiên nhà, nhìn thấy Quan Âm cầm ô đi qua. Người này nói: “Quan Âm Bồ Tát, hãy phổ độ chúng sinh, đưa tôi đi một đoạn được không?”

Quan Âm nói: “Ta đứng dưới mưa, người đứng dưới hiên nhà, hiên nhà không mưa, người không cần ta giúp.” Người này lập tức nhảy ra khỏi hiên nhà, đứng dưới mưa nói: “Giờ tôi cũng đứng dưới mưa, ngài giúp tôi được chứ?” Quan Âm nói: “Người đứng dưới mưa, ta cũng đứng dưới mưa, ta không bị ướt, vì ta có ô; người bị mưa ướt, vì người không có ô. Cho nên không phải ta giúp ta, mà là ô giúp ta. Nếu người cần giúp, không cần tìm ta, hãy tự tìm ô!” Nói xong Quan Âm đi mất.

Ngày thứ hai, người này gặp phải chuyện khó khăn, liền vào chùa cầu cứu Quan Âm. Bước vào chùa, anh ta thấy một người đang quỳ bái tượng Quan Âm, người đó giống hệt Quan Âm, không khác chút nào.

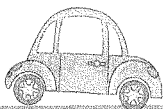
Anh này liền hỏi: “Ngài là Quan Âm ư?”

Người đó trả lời: “Ta chính là Quan Âm.”

Anh này lại hỏi: “Vậy tại sao ngài phải bái chính mình?”

Quan Âm cười nói: “Ta cũng gặp phải khó khăn, nhưng ta biết, cầu cứu người khác không bằng cầu cứu chính mình.”

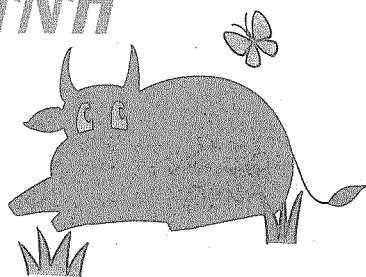
Bài học trưởng thành

Người khác không thể giúp bạn làm việc của chính mình, chỉ có chính bạn mới giúp được mình. Cầu cứu người khác không bằng cầu cứu chính mình, người thành công đều biết tự cứu bản thân.

BÊ CON MỚI SINH

Cả đàn bò rừng đang di cư, trong đàn có một con bò với cái bụng rất to, đi lại chậm chạp, có lẽ là sắp sinh con.

Quả nhiên, chỉ nửa tiếng sau, bò mẹ dừng hẳn lại, bê con sắp ra đời. Những con bò khác thấy vậy cũng dừng lại, nhưng thời gian dành cho hai mẹ con bò không nhiều rồi, bê con phải được sinh ra thật nhanh, sau đó cũng phải đứng dậy thật nhanh. Chỉ có như vậy mới có thể theo kịp cả đàn.

Rất may cả bò mẹ và bê con đều rất kiên cường, quá trình sinh nở diễn ra thuận lợi, bê con rất khỏe mạnh, vấn đề bây giờ là làm sao để bê con có thể tự đứng dậy, vì trong thế giới tự nhiên, chỗ nào cũng có nguy hiểm: Các loài vật vì sự sinh tồn của bản thân bắt buộc phải ngay lập tức thích ứng với môi trường xung quanh; để tránh nguy hiểm, các

con non vừa mới sinh phải ngay lập tức đứng dậy, nếu không sẽ bị “bỏ rơi”, đây chính là quy luật sinh tồn của thiên nhiên.

Bê con liên tục thử đến mấy lần vẫn chưa đứng dậy được, thời gian dành cho nó và cho cả đàn bò không còn nhiều nữa, còn bò mẹ cũng không được phép giúp bê con, bởi vì bò mẹ biết, không thể giúp bê con cả đời. Cứ mỗi lần ngã xuống là một lần cố gắng đứng dậy, đã bốn lần rồi, nếu lần thứ năm vẫn không đứng được, cả đàn sẽ bỏ rơi nó, bê con gắng hết sức đứng dậy thêm lần nữa, bốn cái chân run lẩy bẩy, bê con cứ thế run rẩy, bốn chiếc chân cố gắng giữ cho nó đứng vững, cuối cùng, bê con “thực sự đã đứng lên

được”. Cả đàn bò cũng đã đến lúc phải xuất phát. May mắn thay, khi sư tử đuổi theo đến nơi, cả đàn bò đã rời đi.

Bài học trưởng thành

Nếu như bé con không thể tự giúp nó đứng dậy, không ai có thể giúp nó. Các bạn nhỏ, chúng ta cũng vậy, trong cuộc sống có nhiều việc chúng ta phải tự mình làm, nếu không chúng ta khó mà có được một tương lai tốt đẹp.

BÍM TÓC CỦA THỎ CON

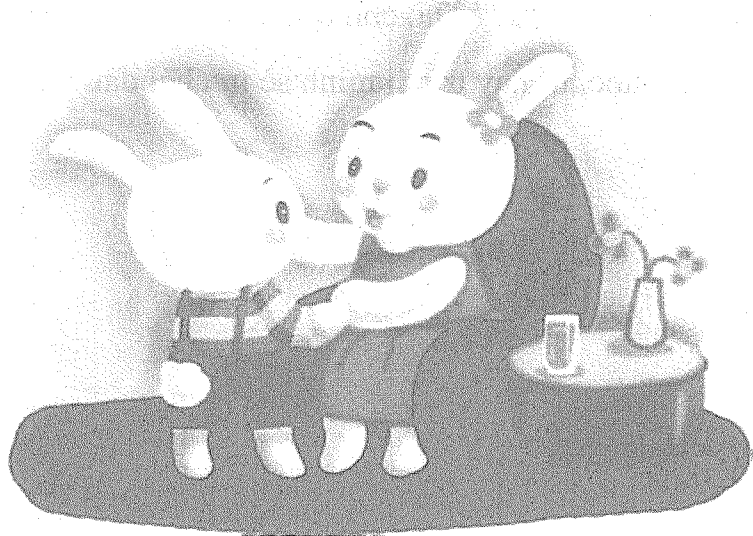
Hàng ngày Thỏ con đều tết tóc đi học, Cáo con nhìn thấy liền nói: “Thỏ ơi bạn giỏi quá! Bạn có thể tết tóc đẹp thế này, còn mình chỉ biết buộc đuôi ngựa thôi.” Lúc này Gấu con đi đến và nói: “Mình còn không biết chải tóc, vì vậy mình đã cắt tóc ngắn, bạn nhìn tóc mình xem ngắn biết bao!” “Mình không biết tết tóc, mỗi sáng đều là mẹ mình tết tóc cho mình đấy.” Thỏ con nói với vẻ ngượng ngùng. Những động vật nhỏ khác nghe thấy vậy liền kéo đến quanh Thỏ con và bàn tán: “Lớn như vậy rồi mà hàng ngày còn để mẹ chải đầu cho, bạn có thấy xấu hổ không.” Thỏ con xấu hổ quá liền vừa khóc vừa chạy về nhà.

Thỏ mẹ thấy Thỏ con khóc lóc chạy về liền vội vàng hỏi xem có phải bị bắt nạt không. Thỏ con nói: “Mẹ ơi con

muốn cắt tóc ngắn, con không muốn tết tóc nữa.” Thỏ mẹ rất ngờ vực không hiểu chuyện gì đã xảy ra, sau khi nghe xong Thỏ con kể lại, Thỏ mẹ liền nói: “Từ ngày mai mẹ sẽ không chải đầu cho con nữa, con tự chải đầu buộc tóc nhé, còn về việc có cắt tóc ngắn hay không thì con hãy tự quyết định.” Thỏ con liền gật đầu đồng ý và nói sau này muốn tự chải đầu vì Thỏ con đã lớn rồi.

Ngày hôm sau Thỏ con đứng trước gương cầm lược chải bên trái, chải bên phải, rồi lại chải bên trên, chải bên dưới, chải thế nào cũng không được, Thỏ con nôn nóng đến

mức sắp khóc. Lúc này Thỏ mẹ đến bên và nói: “Để mẹ chải tóc cho con nhé!”. Thỏ con nghe thấy vậy liền lau khô nước mắt và nói: “Không đâu, con tự làm được, nếu con không học được cách chải đầu thì con sẽ cắt tóc ngắn, con không muốn mẹ giúp con mãi.” Một lúc sau, cuối cùng Thỏ con cũng tự buộc được tóc đuôi ngựa đơn giản. “Con gái giỏi quá” Thỏ mẹ thấy vậy liền bước đến khen ngợi Thỏ con. Thỏ con nói với vẻ tự hào: “Đương nhiên rồi, con đã lớn rồi mẹ ạ.”

Sau đó Thỏ con vui vẻ đến trường, Cáo con nhìn thấy liền hỏi: “Hôm nay mẹ bạn không ở nhà à? Sao lại không tết tóc cho bạn nữa?” Thỏ con tự hào đáp rằng: “Đây là tóc mình tự buộc, từ nay trở đi mình sẽ tự chải đầu buộc tóc!”

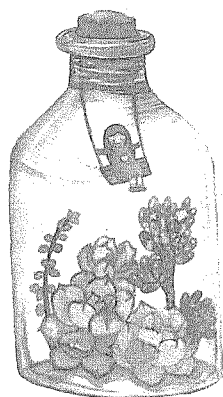

Bài học trưởng thành

Thỏ con sau khi bị bạn bè chê cười, dưới sự động viên của mẹ, Thỏ con đã bắt đầu tự chải đầu buộc tóc và có thể tự hào trước mặt bạn bè. Trong cuộc sống hàng ngày, chúng ta nên dạy trẻ tự làm những việc của mình vào thời điểm phù hợp, để giúp trẻ có thể tự lập giống các bạn cùng trang lứa.

BÉ NGỌAN TỰ XÚC CƠM

Ở một khu rừng lớn, có rất nhiều thú rừng sinh sống. Các thú con dần dần lớn lên, bắt đầu học cách tự ăn cơm. Chỉ có Heo con là vẫn đòi mẹ bón cơm!

Gấu con, Khỉ con biết chuyện, đều cười Heo con, nói Heo con lớn như vậy rồi mà còn không biết tự xúc cơm! Heo con rất tức giận, bạn nói: “Tôi muốn mẹ bón! Tôi không chịu!”

Một hôm Khỉ con tổ chức sinh nhật, bạn mời rất nhiều thú con trong rừng đến tham dự, có Thỏ con, Hồ con, Ngựa con, Chim non, Rùa con đương nhiên cũng mời cả Gấu con và Heo con.

Ngày sinh nhật Khỉ con, có rất nhiều đồ ăn ngon, có một chiếc bánh sinh nhật lớn, có rất nhiều hoa quả nhiều

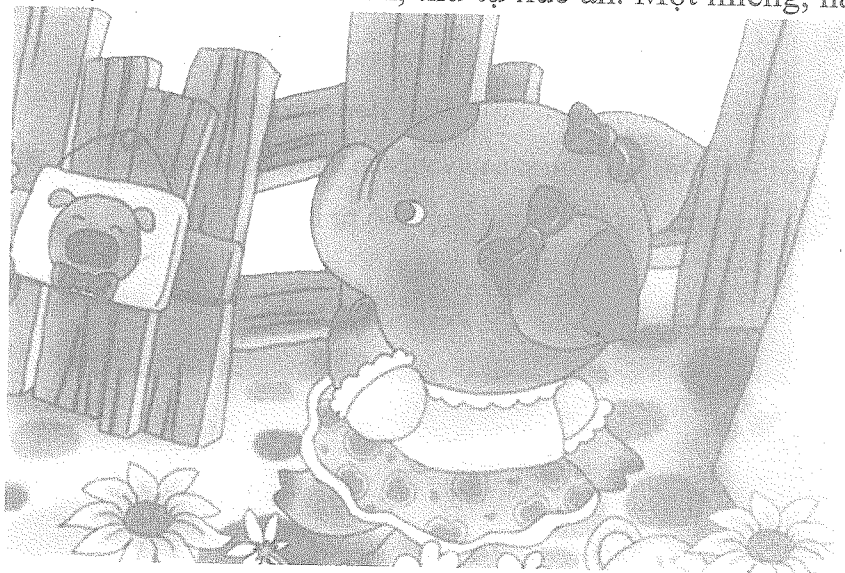

màu sắc, có cả đùi gà to. Chỉ nhìn thôi đã thèm chảy nước miếng.

Sau khi Khi con tuyên bố tiệc sinh nhật bắt đầu, các bạn thú con bắt đầu ăn một cách ngon lành, một lúc sau, bụng ai cũng tròn xoe.

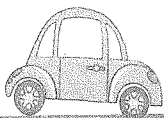
Nhưng chỉ có Heo con là sốt ruột! Vì mẹ không có ở bên, Heo con lại không biết tự xúc ăn, đành ngồi nhìn bao nhiêu đồ ăn ngon dần bị các bạn khác ăn hết, Heo con không biết phải làm thế nào!

Heo con thực sự thèm những món ngon này quá rồi! Nên bạn đành cầm thìa lên, thử tự xúc ăn. Một miếng, hai

miếng, ba miếng, bốn miếng, wa! Ngọt quá ngon quá! Hóa ra tự mình xúc ăn còn ngon hơn mẹ xúc! Một lúc sau, bụng Heo con cũng tròn vo như quả bóng. A! No quá, vui quá!

Tiệc sinh nhật kết thúc, Heo con về đến nhà, bạn tự hào nói với mẹ: “Mẹ ơi, sau này con sẽ tự xúc cơm ăn! Con phải làm một em bé ngoan biết tự xúc cơm!”

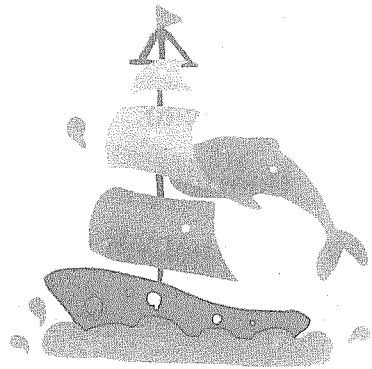
Bài học trưởng thành

Tự xúc cơm đối với người lớn là việc rất bình thường, nhưng đối với Heo con lại là một tiến bộ lớn, Heo con sau này việc gì cũng có thể tự làm, bạn sẽ trở thành một bạn Heo tự lập!

CÁO CON ĐI TẮM

Cáo con sắp phải tắm rồi, nó thích nhất là tắm, nhưng mỗi lần tắm Cáo con đều không tự chuẩn bị đồ dùng tắm.

“Tôm” một tiếng- Cáo con đã nhảy vào bồn tắm và nghịch nước một cách vui vẻ, lúc gần tắm xong nó mới phát hiện ra quên lấy sữa tắm liền cất tiếng gọi: “Mẹ ơi, mẹ ơi, con cần sữa tắm, mẹ mau lấy sữa tắm cho con, con cần gấp lắm.”

Cáo mẹ đang nấu bữa tối trong bếp nghe thấy tiếng Cáo con gọi liền vội vàng lau tay và đi lấy sữa tắm, sau khi lấy được sữa tắm lại vội vàng mang lên tầng cho Cáo con rồi mới xuống bếp tiếp tục nấu cơm. “Mẹ ơi, mẹ ơi, khăn tắm.” “Mẹ ơi, quần áo của con, mẹ mau lấy quần áo cho con, con lạnh quá!”

Cáo con liên tục gọi mẹ, Cáo mẹ lên xuống lầu đến mười mấy lần không may vấp ngã ở cầu thang, chân bị treo sưng một cục to.

Buổi tối hôm đó, Cáo bố sau khi biết chuyện Cáo con gây ra liền nói với vẻ tức giận: “Lần sau tắm thì sẽ không ai lấy đồ giúp con nữa, con phải tự chuẩn bị đầy đủ đồ, con nghĩ xem lúc mẹ tắm, mẹ có bảo con chạy đi chạy lại lấy đồ giúp mẹ không?” Cáo con ân hận cúi đầu khẽ nói: “Con biết rồi ạ.”

Cáo con nhìn chỗ chân bị thương của mẹ và nói: “

Con xin lỗi mẹ, lần sau con nhất định sẽ tự chuẩn bị đồ dùng đi tắm, con không chỉ tự chuẩn bị đồ dùng tắm của con mà con sẽ giúp bố mẹ chuẩn bị nữa!” Cáo mẹ nghe vậy liền vui vẻ cười và nói: “Bé con của mẹ lớn thật rồi!”

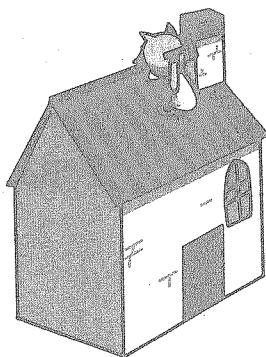

Bài học trưởng thành

Cáo mẹ không thể mãi ở bên giúp đỡ Cáo con, có một ngày Cáo mẹ cũng sẽ già đi, vì vậy chúng ta cần phải học cách tự lập, tự làm những việc của mình, bắt đầu từ những việc nhỏ nhất.

CHÚ RUỒI VÔ GIA CƯ

Mùa hè đã đến, mưa rất nhiều, Chim sẻ hàng ngày đều bận rộn tha những cành cây về để xây cho mình một căn nhà.

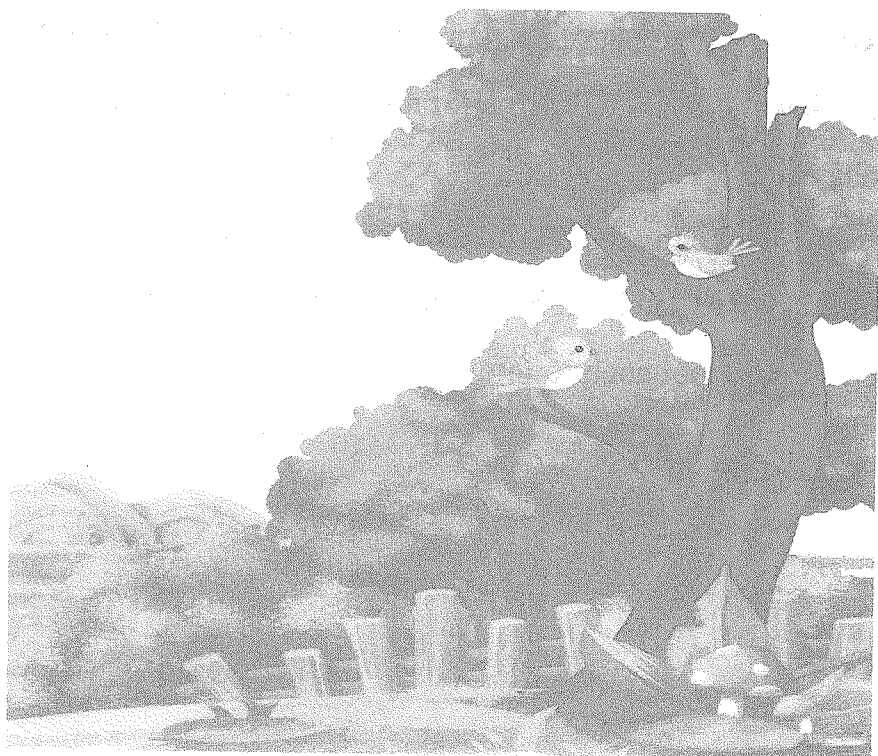
Một con Ruồi bay đến nhìn thấy Chim đang xây nhà và liền nói với vẻ khinh thường: “Bạn thật chẳng biết hưởng thụ cuộc sống và cũng không biết đến niềm vui! Nhìn tôi xem, khi tôi ở nhà của heo con, gió thổi không tới, mưa cũng không bị ướt, cả ngày tôi chỉ hát ca nhảy múa, vui vẻ hưởng thụ cuộc sống, thoải mái biết bao!”

Chim sẻ nghe vậy liền liếc nhìn với ánh mắt khinh bỉ và nói: “Tôi không giống bạn, tôi muốn tự xây một ngôi nhà cho mình.” Nói xong, Chim sẻ cũng không để ý đến Ruồi nữa mà tiếp tục dựng nhà. Ruồi thấy Chim sẻ không

để ý đến mình nên đành bỏ đi. Tuy trong quá trình xây nhà, Chim sẻ gặp phải rất nhiều khó khăn, nhưng hễ nghĩ tới khi mưa gió đã có ngôi nhà nhỏ ấm cúng của mình là nó lại tiếp tục cố gắng, ngôi nhà xinh đẹp vững chãi cuối cùng cũng được hoàn thành.

Heo con lười biếng nghe lời khuyên của Chim sẻ nên cũng trở nên chăm chỉ. Nó quét dọn nhà cửa thật sạch sẽ, lắp lên chiếc rèm cửa xinh xắn rồi đuổi Ruồi ra khỏi nhà.

Ruồi không có nhà để về, nó bay đến trước cửa nhà Chim sẻ rồi nói: “Chim sẻ ơi, bạn xem nhà bạn rộng như vậy, ở một mình cô đơn biết bao, để tôi đến bầu bạn với bạn nhé, hàng ngày tôi có thể tạo ra những âm thanh vui vẻ cho bạn, thỏa thuận như thế này sẽ không làm bạn thiệt đâu.” Chim sẻ nghe vậy liền nói với vẻ khinh thường: “Không cần bầu bạn đâu, bạn đi đi!”

Đột nhiên có một hôm, trời bỗng đổ mưa lớn, chú Ruồi bơ vơ bị mưa ướt hết đành vôi vàng bỏ chạy. Còn Chim sẻ và Heo con lại ở trong ngôi nhà của mình vui vẻ ca hát, nhảy múa.

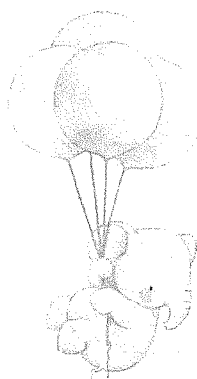
Cuối cùng Ruồi đã hiểu ra rằng: Làm tốt những việc mình nên làm để chuẩn bị chu đáo thì mới có thể hưởng thụ cuộc sống một cách tốt hơn.

Bài học trưởng thành

Bất kể khi nào chúng ta cũng không nên ý
lại vào người khác, không nên chọn ai nhận trọng
đó tuổi cần phấn đấu, nếu không thì khi gặp phải
“giông bão” trong cuộc sống chúng ta sẽ không có
chỗ dựa về!

ANH ĐÀO NGỦ MỘT MÌNH

Anh Đào lên lớp mẫu giáo lớn rồi.

Bạn biết tự thay quần áo, còn biết viết rất nhiều chữ.

Nhảy dây nhảy được 10 cái,

Ngay cả ớt và cà rốt, bạn cũng ăn được.

“Anh Đào trở thành bạn lớn rồi.” Mọi người xung quanh đều khen bạn.

Một ngày, Anh Đào nói với mẹ: “Con phải tập ngủ một mình.”

“À, con làm được không?” Mẹ có chút lo lắng,

Bởi vì Anh Đào luôn ngủ với mẹ, không có mẹ bên cạnh bạn không ngủ được, ngoài ra mẹ còn lo lắng Anh Đào đêm ngủ đạp chăn.

“Con nói được là được, con có “các bạn nhỏ” ngủ cùng con mà.” Anh Đào vừa nói vừa vỗ ngực.

Anh Đào có rất nhiều thú bông yêu thích, bạn nghĩ: Mỗi ngày mình sẽ ôm một bạn thú đi ngủ, dù đi vệ sinh cũng không sợ.

Cáo, mèo, gấu, thỏ, chim cánh cụt, Anh Đào sắp xếp thứ tự của các bạn thú bông sẽ ngủ với mình làm thành 1 bảng dán lên tường trong phòng ngủ.

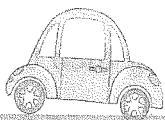
Sau đó, bạn lại sắp xếp thú bông theo thứ tự này, để thú bông ngồi đúng vị trí.

Cứ như vậy, Anh Đào bắt đầu việc ngủ một mình mỗi ngày.

Ngày thứ hai, Anh Đào nói: “Cảm giác ngủ một mình hóa ra là như vậy! Cảm giác không tồi mà! Sau này mình sẽ luôn ngủ một mình, đi ngủ là việc của mình, mình phải tự làm thôi!”

Bài học trưởng thành

Anh Đào chủ động muốn ngủ một mình, tuy cô bé có “các bạn nhỏ” ngủ chung, nhưng đối với một bạn nhỏ đang học mẫu giáo, đây là việc rất giỏi! Các bạn nhỏ cũng có thể học theo cách của Anh Đào, tự ngủ một mình để trở nên độc lập nhé!

TIẾT HỌC BÓNG BÀN KHÓ QUÊN

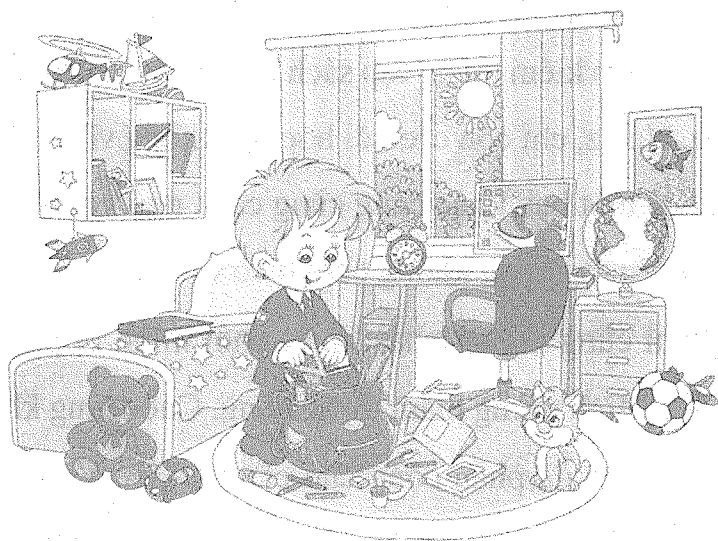

Tiết học thứ 4 trong ngày hôm nay là tiết bóng bàn. Thấy các bạn đều cầm vợt chuẩn bị ra sân học bóng bàn, Tiểu Minh liền thò tay vào cặp sách, và lập tức há hốc mồm. Tội qua mẹ cậu là người chuẩn bị sách vở cho cậu, chắc chắn là mẹ đã quên không chuẩn bị vợt bóng bàn rồi. Tiểu Minh cẩn thận kiểm tra lại cặp sách lần nữa, vẫn không thấy vợt đâu. Haizz, chỉ còn cách đi học tay không vậy. “Ồ, hóa ra cũng có một bạn khác cũng cùng cảnh ngộ với mình. A, bạn Tiểu Vương cũng không đem theo vợt, như vậy cho dù bị phạt thì cũng không phải chỉ có mỗi mình bị phạt nữa rồi”. Tiểu Minh mừng thầm trong bụng. Cuối cùng khi vào học, thầy giáo đã phân công cho cậu và Tiểu Vương phụ trách nhặt bóng, hàng loạt trái bóng cứ thế rơi xuống như

mưa, Tiểu Minh và Tiểu Vương phải không ngừng khom lưng nhanh chóng đi nhặt bóng. Kết thúc tiết học, cả hai đều mồ hôi đầm đìa, ướt đầm cả lưng. Hai người thi nhau than vãn, Tiểu Minh hỏi Tiểu Vương: “Mẹ cậu cũng quên không chuẩn bị vợt cho cậu à?” Tiểu Vương nói: “Đúng vậy, đều tại mẹ tớ không bỏ vợt vào cặp cho tớ, báo hại tớ hôm nay phải đi nhặt bóng, mệt quá đi.” Tiểu Minh và Tiểu Vương vừa nhặt bóng vừa nhăn nhó mặt mày.

Sau khi hết giờ, thầy giáo gọi Tiểu Vương và Tiểu Minh lên trước lớp, hỏi: “Hôm nay nhặt bóng có mệt không?”

“Mệt ạ” Tiểu Vương và Tiểu Minh hớn hớn trả lời.

“Vậy tại sao các em lại quên không đem theo vọt?” thầy giáo lại hỏi tiếp. “Bởi vì mẹ không bỏ vọt vào cặp sách cho em.” “Hôm qua mẹ em đã quên không chuẩn bị vọt cho em!” Tiểu Minh và Tiểu Vương lần lượt trả lời.

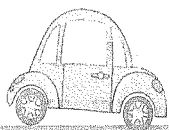
“Các bạn khác thì sao, tại sao các em lại nhớ đem theo vọt?” thầy giáo hướng mắt về các bạn khác đặt câu hỏi. “Tại vì bọn em tự sắp đồ cho mình!” các bạn khác trong lớp đồng thanh trả lời.

Nghe xong, thầy giáo nhìn Tiểu Vương và Tiểu Minh, nói: “Bây giờ thì hai em đã hiểu chưa?”. Tiểu Vương và Tiểu Minh ngượng ngùng, khẽ gật đầu nói: “em hiểu rồi ạ.”

Tan học về nhà, Tiểu Minh mặt mũi ỉu xiu, không nói câu nào. Sau khi mẹ cậu biết được đầu đuôi câu chuyện thì đã nói với cậu rằng: “Vậy bắt đầu từ hôm nay, mẹ sẽ không sắp đồ đi học giúp con nữa, con tự chuẩn bị thì sẽ không bị quên nữa.”

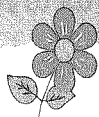
Sáng hôm sau, trước khi đi học, Tiểu Minh đã tự mình kiểm tra lại sách vở và dụng cụ cần thiết cho tiết học thủ công, sau đó vui vẻ đến trường. Trong tiết học thủ công, chỉ

có Tiểu Minh và 5 bạn khác là có đem theo nguyên liệu để làm bài thủ công, vì vậy đã được cô giáo tuyên dương trước lớp. Tiểu Minh vui lắm, cậu tự hứa với mình từ nay về sau đồ của mình thì tự mình sẽ sắp xếp, như vậy sẽ không bị quên nữa.

Bài học trưởng thành

Vì quên không đem theo vọt mà đã phải nhạt bóng cả tiết, sau này khi đi làm, rất có thể chỉ vì một sơ suất nhỏ mà gây ra hậu quả nghiêm trọng. Vậy nên chuyện gì của mình thì nhất định phải tự mình kiểm tra lại cho chắc chắn.

VIỆC XỐI CƠM

Buổi tối ngày chủ nhật, đồ ăn đã được dọn ra bàn, tôi gọi con gái mình: “ăn cơm thôi con ơi.” “Đợi con chút ạ” con bé đáp.

Tôi đành ăn trước. Một phút sau, con bé đi tới, liếc nhìn bàn ăn một lượt rồi nói: “cơm của con đâu ạ?” cùng với đó là bộ mặt bất mãn của nó.

Tôi rất kinh ngạc, biểu cảm ấy, câu chất vấn ấy của con bé rõ ràng mang ý nghĩa: lẽ ra mẹ phải xối cơm cho con, tại sao mẹ lại không xối cơm cho con?

Con bé đã 7 tuổi rồi, nó có tay có chân đang hoàng, rõ ràng nó có thể tự xối cơm cho mình, tại sao lại cho rằng tôi xối cơm cho nó là điều đương nhiên?

Ngay sau đó tôi đã lập tức tìm ra được nguyên nhân.

Mặc dù đã luôn tự nhắc nhở bản thân không được làm hộ con quá nhiều, phải để cho con được tự chịu trách nhiệm, nhưng tôi vẫn giống với rất nhiều bà mẹ khác, đều vô tình làm hộ con quá nhiều.

Trước đây lúc nào tôi cũng xới cơm cho con, dẫn đến việc con bé cho rằng xới cơm là việc tôi nên làm cho nó. Cho nên con bé không những không cảm kích việc trước giờ tôi đều xới cơm cho nó, mà ngược lại hôm nay nó còn

bất mãn với tôi vì đã không xới com cho nó. Cũng đúng thôi, nếu đã là việc mẹ nên làm thì tại sao con bé lại phải thấy cảm kích chứ?

Cho nên tôi đã nói với con bé rằng, vừa rồi mẹ đã ngồi suy ngẫm lại, có thể do trước đây mẹ luôn xới com hộ con, khiến con cho rằng xới com là chuyện mẹ nên làm. Mẹ thấy rằng như vậy rất không tốt. Bắt đầu từ hôm nay, xới com là việc của con, con phải tự mình làm. Ngoài ra tất cả của con, con cũng phải tự giặt, cặp sách phải tự thu dọn, quần áo phải tự mặc ...

Mặc dù sau khi nghe xong, con bé rất không vui, nhưng vẫn tự mình đi xới com! Dần dần con bé đã quen với việc tự xới com, và cả những việc khác trong khả năng độ tuổi của mình có thể làm được nữa. So với trước đây, con bé giờ đã tự lập hơn rất nhiều. Tôi thực sự rất cảm ơn quyết định đã để con bé tự xới com khi đó của mình!

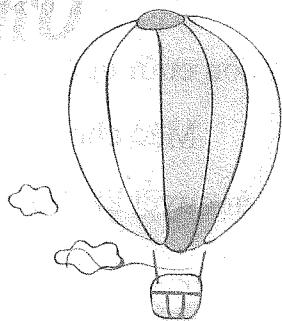
Bài học trưởng thành

Các bạn nhỏ ơi, sau khi đọc xong câu chuyện này, chúng mình cùng nhau thử tự giặt tất, tự ăn cơm, tự mặc quần áo, tự xới cơm nhé. Hãy làm một đứa trẻ tự lập, có được không nào?

TỪ CÔNG CHÚA TRỞ THÀNH NỮ HOÀNG

Ở một vương quốc nọ có một Nữ hoàng, bà có một cô con gái - người kế vị duy nhất của vương quốc. Công chúa từ nhỏ đã được bao bọc trong yêu thương. Mỗi sáng, Nữ hoàng đều đích thân đến phòng Công chúa, mặc cho nàng bộ váy đẹp nhất, giúp nàng sửa soạn thật xinh đẹp. Mỗi tối, Nữ hoàng đều kể chuyện cho Công chúa nghe dưới bầu trời đầy sao lung linh. Công chúa dần lớn lên trong niềm vui và hạnh phúc.

Một hôm, Nữ hoàng dắt tay Công chúa ra trường đua ngựa rồi nghiêm giọng nói: “Con gái của ta, từ hôm nay trở đi, con phải bắt đầu chuẩn bị để trở thành một Nữ hoàng rồi.”

Nữ hoàng chỉ vào chú ngựa vừa được thị vệ dắt đến,

trông thấy chú tuần mã lo lớn trước mặt, Công chúa bất giác lùi lại phía sau, rụt rè nói: “Nó cao quá đi mất... con không muốn cưỡi ngựa...”

Mặc cho Công chúa ra sức chống cự, Nữ hoàng vẫn nhất quyết không nhượng bộ. Thấy Công chúa không chịu lên ngựa, bà liền lệnh cho thị vệ bế Công chúa đặt lên lưng ngựa, dúi vào tay nàng dây cương, rồi quất vào mông ngựa một roi thật đau.

Chú ngựa bị bất ngờ, lập tức phi nước đại. Nàng Công chúa ngồi trên lưng ngựa sợ hãi kêu khóc thảm thiết. Nàng chỉ biết nắm chặt lấy dây cương, cố gắng giữ thăng bằng để không bị ngã. Qua một ngày tập luyện nghiêm túc, cuối cùng Công chúa cũng nắm được kỹ năng cưỡi ngựa.

Ngày hôm sau, Nữ hoàng đưa Công chúa vào rừng sâu, giao cho nàng một thanh bảo kiếm và nói: “Từ hôm nay trở đi, con phải học cách đối mặt với khó khăn và nguy hiểm một mình.”

Công chúa níu kéo Nữ hoàng, vừa gào khóc vừa nói: “Mẫu hậu, đừng bỏ con!” Nhưng Nữ hoàng nhất quyết không

quay đầu lại, lệnh cho thị vệ cùng bà rời đi.

Công chúa nhỏ vừa gào khóc vừa níu kéo đến kiệt sức, rồi nàng nhận ra mình bắt buộc phải đối diện với tất cả những gì sắp xảy ra một mình. Đột nhiên, từ trong bụi cỏ phát ra tiếng động, Công chúa sợ hãi nhìn về phía ấy, thấy một cặp mắt sắc lẹm đang nhìn mình chằm chằm.

Chó sói! Công chúa chưa kịp phản ứng gì, con sói đã xông về phía nàng! Lúc này Công chúa nào có thời gian sợ hãi, nàng khua kiếm đâm thẳng về phía con sói. Sau một tiếng kêu thảm, con sói gục trên mặt đất, nó đã chết.

Trên tay cầm thanh kiếm nhuộm máu, Công chúa tưởng mình đã giết chết con sói trong lúc hoảng loạn. Nàng

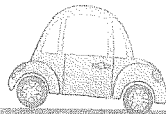

liền bỏ chạy.

Khi nàng Công chúa dần dần trưởng thành hơn, cũng là lúc Nữ hoàng lâm bệnh nặng, ít lâu sau bà qua đời.

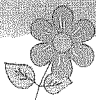
Công chúa vẫn luôn oán trách mẫu thân, cho đến một ngày người thị vệ dẫn nàng đến trước tiêu bản của một con chó sói, đó chính là con sói mà Công chúa tưởng mình đã giết chết trong rừng khi xưa. Lúc này, Công chúa mới nhận ra, trên mình con sói ngoài một vết kiếm đâm ra, đằng sau gáy nó còn cắm một mũi tên.

Thì ra, Nữ hoàng để Công chúa nhìn thấy bà đã bỏ đi, nhưng lại lặng lẽ cùng người thị vệ quay lại, âm thầm quan sát và bảo vệ Công chúa. Đúng vào lúc con sói xông về phía nàng, vì sợ nàng không kịp ứng phó trong lần đầu tiên đối diện với hiểm nguy như vậy, Nữ hoàng đã bắn một mũi tên về phía con sói...

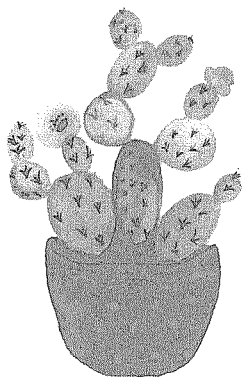
Bài học trưởng thành

Dù mẹ có đối xử với bạn thế nào đi nữa, thì cũng đều là vì muốn bạn tự lập và trưởng thành hơn, đừng bao giờ oán trách mẹ, mẹ mãi mãi là người yêu thương bạn.

"BỆNH CÔNG CHÚA"

Lan là con gái một trong nhà, cô được bố mẹ cưng chiều như một cô công chúa nhỏ, bố mẹ không để cô phải động tay vào bất cứ việc gì trong nhà, trong bữa ăn, mẹ thậm chí phải đút từng thìa cho cô.

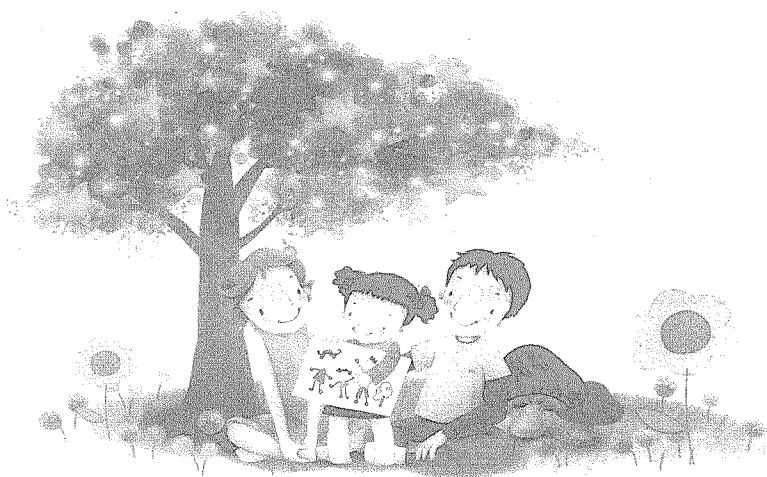
Cuộc sống của một cô “công chúa” cứ thế trôi đi cho đến khi Lan vào đại học, mẹ không thể theo bên cạnh chăm sóc cô, buộc cô phải tự lo cho mình. Nhưng Lan không vì thế mà cảm thấy lo lắng, không phải bởi cô có thể tự chăm sóc cho mình, mà bởi cô nghĩ các bạn cùng phòng kí túc cũng có thể chăm sóc mình như mẹ, cùng lắm thì hàng tháng đưa “thù lao” cho họ là xong!

Ngày đầu tiên đi học, khi mọi người đã gấp gọn chăn màn thì Lan ngồi uống nước nhìn mẹ gấp chăn màn giúp.

Đến tối, mẹ Lan mời các bạn cùng phòng ăn cơm và nhờ các bạn hãy quan tâm, chăm sóc Lan giúp mình. Lúc đầu mọi người đều vui vẻ nhận lời, bởi bạn cùng phòng quan tâm, giúp đỡ nhau cũng là lẽ thường tình! Thế nhưng họ chưa biết được “sự thật” của việc “chăm sóc” mà mẹ Lan nói kia.

Ngày hôm đó, khi vừa kết thúc buổi học quân sự, cả phòng mệt mỏi bơ phờ về phòng nghỉ ngơi. Lan nói với một người bạn cùng phòng: “Lấy giúp tớ cốc nước đi, tớ sắp chết khát rồi đây này.” Giọng điệu sai khiến của Lan khiến cô bạn khó chịu, nhưng vẫn miễn cưỡng mang cốc nước đến cho Lan, Lan đã không một câu cảm ơn thì thôi còn

quay sang trách móc cô bạn lề mề, chậm chạp. Lúc này, mọi người trong phòng đang xì xào nói chuyện, Lan không nghe rõ liền ra lệnh cho mọi người nói to lên một chút, một người bạn lên tiếng: “Cậu không thể ngồi sang đây mà nghe được à? Mọi người đều đang rất mệt, không thể nói to được.” Lan cứng họng không nói lại được nữa, bắt đầu giận dỗi đá thúng đụng nia, nhưng không ai thèm quan tâm đến cô cả.

Buổi tối, Lan vào phòng tắm hơn một tiếng đồng hồ vẫn chưa chịu ra, khi các bạn cùng phòng nhắc nhở thì Lan cự cãi lại: “Các cậu ý kiến cái gì, nhanh đi lấy cho tớ bộ quần áo đi!” Lan đợi mãi vẫn không thấy ai đưa quần áo đến cho mình liền lớn giọng quát: “Các cậu không nghe thấy tớ nói gì à?” Trong phòng tắm bắt đầu có tiếng đập phá đồ đạc. Kể từ đó, cả phòng tránh xa không ai dám chơi với cô nữa. Lan không có bạn, không ai giúp đỡ cô khi gặp khó khăn cả. Chẳng bao lâu sau, Lan bỏ học quay trở về nhà, tiếp tục chui vào vỏ bọc của bố mẹ.

Bài học trưởng thành

Lan đã mắc phải “bệnh công chúa”, bạn ấy cứ mong mãi nhận được sự giúp đỡ của người khác, đó là điều vô cùng viển vông, chẳng ai muốn làm bạn với một người vừa đông đánh vừa xấu tính như Lan cả.

